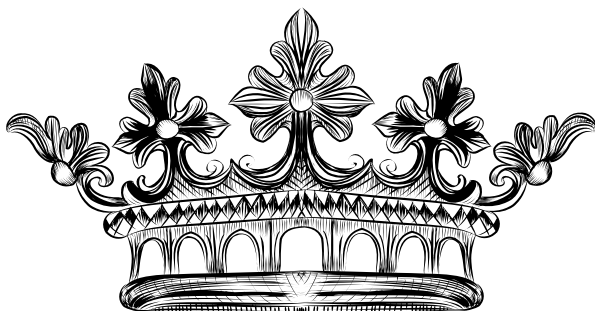

YA FANTASTIKA

LORA SEBASTIJAN

PRINCEZA
OD
PEPELA

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2018.

ZA DŽESI I IDN

Da uvek uradite pravu stvar, čak i kada je to teško

PROLOG

POSLEDNJA OSOBA KOJA ME je nazvala mojim pravim imenom bila je moja majka i učinila je to svojim poslednjim dahom. Kada sam imala šest godina, moja ruka je još bila dovoljno mala da je njena sasvim pokrije. Stegla ju je tako snažno da sam jedva primetila išta drugo. Toliko snažno da sam jedva primetila srebrni sjaj oštrice na njenom vratu i strah u njenim očima.

„Znaš ko si“, rekla mi je. Glas joj nije podrhtavao čak ni kada su se kapi krvi rascvetale na mestima gde je oštrica zasekla kožu. „Ti si jedina nada našem narodu, Teodosija.“

A zatim su joj prerezali grlo i uzeli mi ime.

TORA

„TORA!“

Okrećem se i vidim Krescentiju kako juri prema meni pozlaćenim hodnikom palate, ružičaste suknje je podigla i na ljupkom licu joj je širok osmeh.

Njene dve služavke se s mukom trude da je stignu, a ispijena tela im se gube u haljinama od grube domaće tkanine.

Ne gledaj im lica, ne gledaj, kažem sebi. Nikada ništa dobro ne proistekne iz toga, iz pogleda u njihove tupe oči i gladna usta. Nikada ništa dobro ne proistekne iz svesti koliko, s onom tamnom kosom i zlatastosmeđom kožom, liče na mene. Glas u mojoj glavi zbog toga samo postaje glasniji. A kad postane dovoljno glasan da mi izbije na usne, kajzer se ljuti.

Neću ljutiti kajzera i on će mi poštediti život. Ovo je pravilo kog sam naučila da se pridržavam.

Usredsređujem se na svoju drugaricu. Pored Kres je sve lakše. Ona svoju sreću nosi poput sunčevih zraka, isijava je i greje one oko sebe. Zna da je meni to potrebno više nego drugima pa ne okleva da uhvati korak sa mnom i snažno me uhvati podruku.

Ona svoju naklonost deli onako kako mali broj blagoslovenih ljudi to može; ona nikada nije nekoga volela i izgubila. Ona će svoju jednostavnu detinju lepotu, ljupke crte i krupne bistre oči, koje nikad nisu videle užase, sačuvati do starosti. Bledoplavu kosu isplela je u dugačku pletenicu, prebacila je preko ramena i ukrasila duhovnim draguljima koji bleskaju na sunčevoj svetlosti što se prosipa kroz vitraže na prozorima.

Ne mogu da gledam ni u dragulje, ali ih ipak osećam: nežni zov ispod kože, mame me, nude mi svoju moć, samo da ih uzmem. Ali neću. *Ne mogu*.

Duhovni dragulji su nekada bili sveti. Bilo je to pre nego što su Kalovaksijanci pokorili Astreju.

Duhovni dragulji potiču iz pećina koje se pružaju ispod četiri velika hrama – po jedan za svakog od četiri velika boga i velike boginje vatre, vazduha, vode i zemlje. Pećine su bile središta njihove moći. Toliko su bile natopljene njihovom magijom da su dragulji u njima razvili svoju magiju. Pobožni su pre opsade provodili godine u pećini božanstva kojem bi se zavetovali na vernost. Tamo bi se klanjali svom bogu ili boginji, i ako bi ih oni smatrali dostojnima, blagoslovlili bi ih i proželi svojom moći. Te darove su dalje koristili da služe Astreji i njenom narodu kao čuvari.

Tada nije bilo mnogo onih koje bogovi nisu odabrali – možda tek šačica, koja bi uskoro poludela i umrla. Bio je to rizik kome su se izlagali iskreno pobožni. Položaj čuvara je bio poziv – čast – no svi su znali šta je na kocki.

Bilo je to pre čitavog jednog životnog veka. *Pre.*

Nakon opsade, kajzer je naložio da se hramovi razore i poslao desetine hiljada porobljenih Astrejaca u pećine da kopaju dragulje. Život u blizini moći bogova nije više izbor ljudi, bio im je nametnut. Nema poziva i zakletvi na odanost i zbog toga većina ljudi u rudnicima gubi razum, a ubrzo zatim i život.

I sve to da bi bogati mogli da plate čitavo bogatstvo da se pokriju draguljima a da ne moraju da se zavetuju bogovima. Za nas je to svetogrđe, ali ne i za Kalovaksijance. Oni ne veruju. A bez blagoslova bogova – bez vremena provedenog u zemlji – mogu da poseduju samo senku prave moći čuvara, ma koliko dragog kamenja nosili, a nose ih mnogo. Vodeni dragulji u Kresinoj pletenici bi obučenom čuvaru mogli podariti i moć stvaranja toliko snažne iluzije da bi mogao napraviti sebi i sasvim novo lice, ali oni njenoj koži daju samo svežinu, usnama i obrazima lepo rumenilo, a zlatnoj kosi sjaj.

Dragulji lepote, tako ih sada zovu Kalovaksijanci.

„Otac mi je poslao knjigu pesama iz Lire“, kaže mi. Glas joj postaje napet, kao i uvek kada sa mnom govori o svom ocu tanu. „Trebalo bi da je odnesemo u paviljon i prevedemo. Da uživamo u suncu dok ga još ima.“

„Ali ti ne govoriš lirijski“, kažem mršteći se. Kres ima dara da jezike i književnost, za šta njen otac nikada nije imao strpljenja. Kao kajzerov najbolji ratnik i zapovednik njegove vojske, tan se razume u bitke i oružje, strategiju i krvoproliće, ali ne i u knjige i poeziju, ali se zbog nje trudi. Kresina majka je umrla kada je Kres još bila beba, pa je tan sva njena porodica.

„Pokupila sam pokoji izraz ovde-onde“, kaže i odmahuje rukom nemarno. „Ali moj otac je rekao pesniku da mi prevede deo da bih mogla ostatak da odgonetnem sama. Znaš koliko on uživa u zagonetkama.“

Gleda me iskosa da vidi moju reakciju, ali ja pazim da ne otkrijem ništa.

Pazim da ne zamislim Kresinog oca kako prislanja bodež uz vrat sirotog žgoljavog pesnika, dok on poguren sedi nad knjigom, ili kako je nekada davno držao bodež uz vrat moje majke. Ne mislim na strah u njenim očima. Njenu ruku u mojoj. Njen glas, snažan i jasan čak i tada.

Ne, ne mislim na to. Poludela bih.

„Pa, nas dve ćemo ih brzo rešiti“, kažem joj uz osmeh i nadam se da mi veruje.

Pitam se, ne prvi put, šta bi se desilo kada ne bih potisnula drhtaj jeze na pomen njenog oca, kada se ne bih smešila i pretvarala da on nije čovek koji je ubio moju majku. Volim da verujem da smo Kres i ja drugarice dovoljno dugo da ona to razume, ali poverenje je luksuz koji ne smem sebi da dozvolim.

„Možda će Dagmer biti tamo“, kaže Krescentija, spustivši glas u zavere-nički šapat. „Propustila si njen... odvažni modni trenutak na jučerašnjem ručku kod grofice.“ Oči joj svetlucaju osmehom.

Nije me briga. Ova misao se javlja nenadano i oštro poput uboda pčele. *Nije me briga ni da je Dagmer na ručak došla naga. Ni za šta me nije briga.* Potiskujem misao duboko i sakrivam je kao što uvek činim. To nisu Torine misli; to su misli glasa. Obično samo šapata koji je lako ignorisati, ali ponekad on postane glasniji i prelije se u moj glas. Tada zapadam u nevolju.

Snažnije se hvatam za Kres, za njen vedri um, njena jednostavna zadovoljstva.

„Sumnjam da išta može da nadmaši paunovo perje kojim se pokrila prošlog meseca“, šapućem i kikoćem se.

„O, ovog puta je bilo mnogo gore. Nosila je haljinu od crne čipke. Praktično si mogla da joj vidiš intimno rublje – to jest njegov nedostatak!“

„Ne pričaj!“, cičim glumeći sablazan.

„Jeste! Kažu da se nada da će zavesti vojvodu Klarena“, kaže Kres. „Premda ne mogu da zamislim zašto. Dovoljno je star da joj bude otac, a i zaudara na trulo meso.“ Nabrala je nos.

„Ali kada se uzmu u obzir dugovi njenog pravog oca...“, glas mi se gubi i ja podižem obrvu.

Krescentija širi oči. „Zaista? Gde si to čula?“, kaže zaprepašćeno. Samo se smešim u odgovor, a ona uzdiše i lako me udara laktom u rebra. „Ti uvek znaš najbolje tračeve, Tora.“

„To je zato što slušam“, kažem i namigujem joj.

Ne kažem joj zašto tako pažljivo slušam, da prosejavam svaku bljutavu glasinu u nadi da ću čuti šapate o otporu Astrejaca, i da tražim svako zrno nade da je neko još uvek tamo, da bi jednog dana mogao da me spase.

U godinama nakon opsade neprestano su kružile priče o ustanku astrejskih pobunjenika protiv kajzera. Jednom nedeljno su me odvlačili na prestonički trg, gde me je jedan od kajzerovih ljudi bičevao za primer, dok su glave palih pobunjenika trunule na šiljcima iza mene. Uglavnom sam ta lica poznavala: čuvari koji su služili mojoj majci, ljudi koji su mi, kada sam bila mala, donosili slatkiše i pričali priče. Mrzela sam te dane i mrzela sam te pobunjenike, jer sam imala utisak da me oni povređuju time što izazivaju kajzerov gnev.

Sada je, međutim, većina pobunjenika mrtva i čuju se samo šapati o pobuni, uzgred spomenuti kada bi dvoranima ponestalo drugih tema o kojima bi mogli da razgovaraju. Prošle su godine otkako je poslednji pobunjenik uhvaćen. Ne nedostaju mi te kazne. Uvek su brutalne i javne, groznije od svih ostalih, ali nedostaje mi nada koja je tad živela u meni, osećanje da nisam sama na svetu, da će jednog dana – možda – moj narod uspeti da okonča moj jad.

Iza nas se čuju sve glasnjiji koraci, suviše teški da bi pripadali Kresinim služavkama.

„Ledi Krescentija, ledi Tora“, doziva nas muški glas. Kres mi snažnije steže ruku i dah joj zastaje u grlu.

„Vaše veličanstvo“, kaže Kres, okreće se, spušta u naklon i povlači i mene za sobom. Na zvuk ove titule moje srce počinje ubrzano da kuca, premda znam da to nije kajzer. Njegov bih glas prepoznala bilo gde. Ali ipak se opuštam tek nakon što sam se uspravila i potvrdila da sam u pravu.

Neznanac ima kajzerovu dugačku, poput pšenice plavu kosu, hladne plave oči i četvrtastu vilicu, ali je mnogo mlađi, možda tek godinu stariji od mene.

Princ Seren, shvatam iznenađeno. Niko nije spominjao njegov povratak na dvor, što me čudi, jer su Kalovaksijanci svojim princem opčinjeni daleko više nego kajzerom.

Poslednji put sam ga videla pre gotovo pet godina. Tada je bio žgoljavi dvanaestogodišnjak s okruglim obrazima, koji je u rukama većito nosio drveni mač. Muškarac ispred mene nije više bio žgoljav, a obrazi su mu izgubili detinju zaobljenost. Mač mu i dalje visi u kanijama na boku, ali nije više drven. To je sada izbrazdano sečivo od kovanog gvožđa, s balčakom ukrašenim duhovnim draguljima za snagu.

Kao dete sam viđala čuvare zemlje dovoljno snažne da podignu kamenje tri puta teže od njih kao da je perce, ali podozrevam da duhovni dragulji na prinčevom balčaku udarcima daju tek malo više sile. Premda to nije važno. U ovih pet godina koje je Seren proveo učeći ratničke veštine pod tanom, taj mač je prosuo popriličnu količinu krvi. Dvorom se većito šire šapati o prinčevoj veštini u boju. Kažu da je čudo od borca, čak i prema merilima Kalovaksijanaca. Kajzer voli da se prema princu ponaša kao prema produžetku svoje ličnosti, ali uspesi princa Serena samo ističu kajzerove nedostatke. Otkako je seo na presto, kajzer se ulenjio i smirio, više ga zanimaju gozbe i piće od bitaka.

Pitam se zašto se princ vratio nakon toliko godina, premda je verovatno da se njegovo šegrtovanje kod tana završilo. Sada je i zvanično postao odrasla osoba i mogu samo da pretpostavim da će uskoro predvoditi svoju vojsku.

Kruto se klanja i steže ruke na leđima. Njegov smireni izraz se ne menja ni za dlaku, kao da je isklesan iz mermera. „Milo mi je što vas obe ponovo vidim. Nadam se da ste dobrog zdravlja.“

Nije to bilo pitanje, ali Kres ipak odgovara sa *da*, sklanja pramen kose iza uva, gladi nabore suknje i jedva uspeva da ga pogleda u oči. Očarana je njime još otkako smo bili deca, kao i svaka druga devojka naših godina koja je odrasla zamišljajući sebe kao princezu. Ali za Kres to nikada nisu bile puste nade. Astreja je samo jedna od teritorija koje je njen otac osvojio za kajzera. Kažu da je njen otac zauzeo više kraljevstava od ma kog drugog vojskovođe i niko ne može da ospori da bi titula princeze za njegovu kćerku bila i više nego pravična nagrada za takvu odanost. Otkako je Kres pre više od šest meseci postala punoletna, šapati o ovom braku postali su zaglušujući.

Da nije to možda još jedan razlog za njegov povratak?

Ako su ti šapati i stigli do Serena, ma gde on bio, on to ničim ne pokazuje. Pogledom prelazi preko Kres, kao da ona nije ništa drugo do vazduh i svetlost, i pada na mene. Mršti čelo na isti način na koji to čini i njegov otac kad god me pogleda, premda ovo mrštenje ne prate zloradi osmeh i podsmeh.

„Milo mi je što to čujem“, odgovara joj hladno i kratko, ali ne sklanja pogled sa mog. „Moj otac vas zove, leđi Tora.“

Strah mi se obmotava oko stomaka poput gladnog pitona, steže, steže, dok mi sasvim ne istisne dah. Želja da bežim propinje se u meni i ja s mukom uspevam da umirim noge.

Nisam uradila ništa. Bila sam tako oprezna. A opet, ja ne moram da uradim ništa da bih navukla na sebe kajzerov gnev. Plaćam cenu za svaki kalovaksijski brod koji astrejski pirati potope i za svaki nagoveštaj pobune u četvrti robova. Poslednji put me je pozvao pre jedva nedelju dana, da bi naložio da me izbičuju kao odgovor na pobunu u rudnicima.

„Pa.“ Glas mi podrhtava uprkos silnom naporu da govorim smireno. „Ne smemo dozvoliti da čeka.“

Na jedan kratak trenutak princ Seren izgleda kao da bi hteo nešto da kaže, ali ipak samo steže usne i nudi mi ruku.

IZDAJNIK

OPSIDIJANSKI PRESTO STOJI NA platformi u središtu kružne prestone dvorane s kupolom. Veliki masivni presto isklesan je od kompaktnog crnog bloka, u obliku plamenova koji kao da ljube onoga ko je na njemu. Neugledan je, gotovo ružan, usred sveg zlata i raskoši koji ga okružuju, ali dominira prostorijom, a samo to je i važno.

Kalovaksijanci veruju da su njihovi bogovi izvukli presto iz vulkana Stare Kalovaksije i ostavili ga ovde u Astreji, želeći da se pobrinu da oni jednog dana dođu i spasu ovu zemlju od njenih slabih i samovoljnih kraljica.

Ja se sećam drugačije priče, one u kojoj je astrejski bog vatre Huza tako silno zavoleo smrtnu ženu da joj je dao zemlju i naslednicu koja nosi njegovu krv u venama. U mislima sad čujem ovu priču izgovorenu šapatom, poznatim melodičnim glasom. Ali baš kao i udaljena zvezda, kada pokušate da pogledate direktno u nju, brzo bleđi kada pokušam da se usredsredim na njega. Ionako je bolje da ostane zaboravljen. Bezbednije je živeti samo u

sadašnjosti, biti devojka koja ne čezne ni za kakvom prošlošću i koja nema budućnost koju joj neko može oteti.

Gusto zbijena masa dvorana, svi u najlepšoj odeći, lako se razdvaja preda mnoom i princem Serenom dok idemo prema kajzeru. Kao i Kres, svi dvorani nose plave vodene dragulje za lepotu i providne vazdušne dragulje za gracioznost – toliko da je gotovo zaslepljujuće gledati u njih. Nose oni i druge dragulje – crvene vatrene dragulje da ih greju, zlatnožute zemljane da im daju snagu.

Prelazim pogledom po prostoriji. U moru bledih plavokosih Kalovaksijanaca vidim Jona, koji stoji na svom mestu pored prestola. On je, osim mene, jedini Astrejac koji nije u lancima, ali teško da me pogled na njega raduje. Nakon opsade se predao kajzeru, preklinjao ga da mu poštedi život i ponudio mu svoje usluge kao čuvar vazduha. Sada ga kajzer koristi kao špijuna u prestonici i iscelitelja kraljevske porodice. I mog. Jer ipak, nije preterano zabavno batinati me ako od bola izgubim svest. Jon, koji se nekada zakleo na vernost našim bogovima i mojoj majci, koristi svoj dar da me isceli samo da bi kajzerovi ljudi mogli uvek iznova da me kažnjavaju.

Njegovo prisustvo je neizgovorena pretnja. Njemu je retko dozvoljeno da prisustvuje zvaničnim dvorskim ceremonijama i obično se pojavljuje samo kad mene kažnjavaju.

Međutim, da kajzer namerava da me opet bičuje, odabrao bi neko javnije mesto za ovo okupljanje. Ali ipak ta mogućnost i dalje nije isključena, zato je Jon tu.

Kajzer značajno gleda Serena, koji ispušta moju ruku i nestaje u masi, ostavljajući me samu pod težinom pogleda njegovog oca. Padam u iskušenje da se grčevito uhvatim za njega, za bilo koga, da ne bih morala da budem sama.

Ali ja sam uvek sama. Do sada bi već trebalo da sam se na to navikla, premda mislim da to nije nešto na šta se iko ikad može navići.

Kajzer se nagingje napred, hladne oči sijaju mu na sunčevoj svetlosti, koja se prosipa kroz vitražni krov. Gleda me kao da sam zgažena buba koja mu je ukaljala đon cipele.

Ja zurim u presto, u plamen isklesan u njemu. Živa sam samo zato što mu se nikad ne suprotstavljam. Mogao je hiljadu puta da naloži da me ubiju u ovih poslednjih deset godina, ali nije. Da li je to milosrđe?

„Tu si, Princezo od Pepela.“ Nekom drugom bi ovaj pozdrav možda zazvučao kao tepanje, ali ja trnem od njega. S kajzerom uvek moram biti

spremna na obmanu, na igru. S njim uvek gazim po tankoj liniji. Iz iskustva znam da njegova sadašnja srdačnost sluti na skorašnju okrutnost.

S njegove desne strane, pognute glave i ruku sklopljenih ispred sebe, stoji njegova žena kajzerina Anke, koja mlečnim očima na trenutak kroz proređene trepavice susreće moj pogled. Šalje mi upozorenje zbog koga se onaj piton još snažnije steže oko mog stomaka.

„Zvali ste me, vaše veličanstvo?“, pitam spuštajući se u toliko dubok naklon da sam gotovo prostrta po podu. Moje kosti se, čak i nakon jedne decenije, bune protiv ovog položaja. Moje telo pamti – iako je moj um zaboravio – da nisam stvorena da se klanjam drugima.

Pre nego što je kajzer stigao da mi odgovori, grleni krik razbija tišinu. Ustajem i primećujem muškarca s leve strane prestola, a koga drže dvojica stražara. Zarđali lanci su mu toliko snažno obmotani oko mršavih nogu, ruku i vrata da su počeli da mu se usecaju u kožu. Odeća mu je iskidana u rite i natopljena krvlju, a lice samo šarena unakažena maska slomljenih kostiju i iskidane kože. Ispod sve te krvi nalazi se Astrejac, zlatastosmeđe kože, crne kose i upalih očiju. Izgleda mnogo stariji od mene, premda je njegove godine nemoguće proceniti zbog povreda koje je pretrpeo.

On je neznamac. Ali njegove tamne oči gledaju me kao da me poznaje, i usrdno mole, i preklinju, pa počinjem da kopam po sećanjima – ko bi ovo mogao biti i šta želi od mene? Nemam šta da mu dam. Ništa mi više nije ostalo. Zatim se svet pod mojim nogama pomera.

Sećam se tih očiju iz onog drugog života, nalazile su se na nežnom licu, deset godina mlađem i nepovređenom. Sećam se kako me je hvatao rukama oko struka i podizao da uberem pomorandžu s drveta; sećam se kako mi se smešio, kao da delimo neku tajnu.

Potiskujem te misli i usredsređujem se na slomljenog čoveka pred sobom.

Samo se jedan čovek uvek pominje u vezi s pobunama. Taj je čovek učestvovao u svim napadima na kajzera. I samo pominjanje njegovog imena bilo je dovoljno da se kajzer razjari i razgnevi i naloži da me batinaju toliko da posle danima nisam u stanju da ustanem iz postelje. Njegov prkos mi je prouzrokovao toliko bola, ali on je bio i jedina iskra nade koja mi je dozvolila da maštam o ičemu *posle* tolikih paklenih godina.

Nije ni čudo što je kajzer toliko srećan. Konačno je uhvatio Ampelija, poslednjeg čuvara Astreje i ličnog zaštitnika moje majke.

„Moja kraljice“, kaže on. Njegov glas je dovoljno snažan da svi u tihom prestonom dvorani čuju njegovu izdaju.

Povlačim se pred njegovim rečima. *Ne, ne, ne*, želim da mu kažem. *Nisam ja ničija kraljica. Ja sam gospa Tora, Princeza od Pepela. Ja sam niko.*

Potreban mi je trenutak da shvatim da govori astrejski, da koristi zabranjene reči, kojima se nekada obraćao i mojoj majci. Mojoj majci. U drugom životu bila sam druga devojčica. Druga princeza. Toj devojčici su rekli da će jednog dana postati kraljica, ali ona to nije želela. Jer to je značilo da će morati da živi u svetu u kom njena majka više ne postoji, a to je za nju bilo nepojmljivo.

Ali ta devojčica umrla je pre deset godina; i sada više nema pomoći za nju.

Čuvar se, sputan lancima, tetura. Suviše je slab da bi stigao do vrata, ali on to i ne pokušava. Ruši se na tlo pred mojim nogama, prstima hvata rub moje haljine i ostavlja crvenu fleku na bleđožutoj svili.

Ne! Molim te! Deo mene želi da ga podigne i kaže mu da greši. Drugi deo želi da se povuče od njega, jer je ovo jako lepa haljina, a on ostavlja krvave tragove na njoj. A opet, treći deo želi da zavrišti na njega da će nas njegove reči oboje uništiti, ali da će njemu barem biti ukazana milost, njemu će smrt prekratiti muke.

„Odbija razgovor sa svima osim sa tobom“, kaže kajzer Korbinijan otrovnim glasom.

„Sa mnom?“ Srce mi toliko snažno bije u grudima da sam iznenađena što ga čitav dvor ne čuje. Svi u prostoriji gledaju u mene; svi čekaju da napravim pogrešan korak, očajnički žele da vide i najmanju naznaku pobune, da bi ponovo mogli da gledaju kako je kajzer iz mene izbija batinama. Neću im to pružiti.

Neću srditi kajzera i on će mi poštediti život. Ponavljam ovu mantru u sebi, ali te reči gube snagu.

Kajzer se ponovo naginje prema meni, a oči mu sijaju. Suviše često sam viđala ovaj pogled u njegovim očima; viđam ga i u košmarima. On je poput ajkule koja oseti miris krvi u vodi. „Poznaješ li ga?“

Ovo je kajzeru najmilije pitanje. Pitanje na koje ne postoji dobar odgovor.

Ponovo gledam čuvara, kao da pokušavam da ga se setim, premda mi njegovo ime divlje odjekuje u glavi. Naviru nova sećanja, a ja ih potiskujem.

Kajzer me pažljivo posmatra, čeka da primeti ma kakav znak da nisam pod njegovom čizmom. Ali ja ne mogu da skrenem pogled sa suznjevih očiju.

U tom drugom životu sam ga volela.

On je bio čuvar u koga je majka imala najviše poverenja i, ako je verovati maltene svima, verovatno i moj otac po krvi – premda čak ni moja majka to nije mogla zasigurno da potvrdi.

Sećam se da sam na njegovom licu tražila sličnost sa svojim nakon što sam prvi put čula glasine, ali ni sama nisam pronašla ništa konkretno. Imali smo isti nos i kosa mu se kovrdžala oko ušiju na isti način kao i moja, ali suviše sam ličila na majku da bi to bilo dovoljno. Ali to je bilo pre, kada su moje oči bile detinje začuđene i bezoblične i kada ih nije bilo moguće smestiti ni na lice moje majke ni na bilo čije drugo. Sada je sličnost toliko očigledna da me pogađa u stomak poput noža.

Kao čuvar često je putovao zemljom i štitio je svojom vatrenom magijom, ali uvek se vraćao sa slatkijima, igračkama i novim pričama za mene. Često sam umela da mu zaspim u krilu, stežući rukama vatreni dragulj oko njegovog vrata. Njegova magija je treperila kroz mene poput uspavanke i uljuljkivala me u san.

Kada je moja majka umrla i kada se svet koji sam poznavala pretvorio u prašinu, čekala sam da me baš on spase. Ta nada je slabila sa svakom glavom čuvara koju bi kajzer natakao na kolac na trgu, ali nikada nije nestala. I dalje sam slušala šapate o Ampeliovim pobunama, i one su moju nadu održavale u životu čak i kada su svi drugi čuvari pali. Ma koliko malobrojni i retki ti šapati bili, grčevito sam ih se držala. Znala sam da će, dok postoji, dok je živ, pokušavati da me spase. Nikada nisam dozvoljavala sebi da zamislim, čak ni u najgorim košmarima, da ću ga videti ovakvog.

Pokušavam i sada da ispraznim um, ali bezuspešno. Čak i sad, slabašna nada treperi u mom srcu da će ovaj dan imati srećan završetak, da ćemo zajedno dočekati još jedan izlazak sunca, i to slobodni.

Glupa je to i opasna nada, ali ona ipak gori u meni.

Oči me peku od suza, ali ne mogu da im dozvolim da poteku.

Sad ne nosi dragulje. Verovatno su mu kajzerovi ljudi to prvo oduzeli kad su ga uhvatili. U rukama neobučenog dvoranina, jedan dragulj jedva da može da proizvede dovoljno toplote da mu bude prijatno u zimskoj noći,

ali Ampelio je bio blagosloven, njemu bi jedan dragulj bio dovoljan da spali palatu do temelja.

„Ovo je čuveni čuvar Ampelio“, kaže kajzer podsmešljivo rastežući svaku reč. „Sigurno ga se sećaš. Već dugo seje izdaju po rudnicima, pokušava da podigne rudare protiv mene. On je izazvao pobunu u rudniku vazdušnih dragulja prošle nedelje. Tan ga je pronašao u blizini i priveo ga.“

„Nije li pobunu izazvao zemljotres?“ Reči mi se otimaju pre nego što sam stigla da ih obuzdam. A i ne zvuče kao moje reči. Odnosno, ne zvuče kao Torine reči.

Kajzer Korbinijan steže vilicu i ja se trzam, pripremam se za udarac koji ne stiže. Zasad.

„A njega je, podozrevamo, izazvao on da bi okupio više ljudi za tvoju stvar“, kaže.

I na ovo imam odgovor, ali gutam ga i dozvoljavam da mi zbunjenost zamagli lice. „*Moju stvar*, vaše veličanstvo?“ pitam. „Nisam znala da tako nešto postoji.“

Njegov osmeh postaje oštrij. „Kako to oni kažu, da 'tebe vrate na astrejski presto, koji ti po pravu pripada.'“

Gutam. Ovaj razgovor poprima sasvim novi pravac, a ja nisam sigurna kako to da shvatim. Mislim da bi mi bič bio miliji od ove nove igre.

Obaram pogled. „Nisam ja ničija kraljica, a Astreja više ne postoji. Sada sam samo obična plemkinja milošću vašeg visočanstva i princeza samo još pepelu. Ovo je mesto koje mi po pravu pripada, i jedino koje želim.“

Ne mogu da gledam u Ampelija dok izgovaram reči koje su mi tokom godina urezane u srce. Izgovorila sam ih toliko često da su izgubile značenje, ali venama mi kola stid dok ih izgovaram u njegovom prisustvu.

Kajzer klima glavom. „I ja sam im to rekao, ali Astrejci su tvrdoglave stare mazge.“

Prestonom dvoranom odjekuje glasan smeh. I ja se smejem, ali to je zvuk koji kao da mi se otkida od srca.

Kajzer se okreće Ampeliju, a izraz na njegovom licu je parodija saosećanja. „Dođi i klekni preda mnom, mazgo! Reci mi gde da nađem tvoje pobunjenike i moći ćeš da provedeš ostatak svojih dana u nekom rudniku.“ Ceri se slomljenom čoveku, koji i dalje leži prostrt pod mojim nogama.

Pristani! – želim da dreknem na njega. Zakuni mu se na vernost. Preživi. Ne srđi kajzera i on će ti poštediti život. To su pravila.

„Ne klečim ja ni pred kim osim pred svojom kraljicom“, šapuće Ampelio saplićući se o oštre ivice kalovaksijskog jezika. Uprkos tihom glasu, njegove reči odjekuju prostorijom, a prate ih glasni uzdasi i žamor dvora.

Podiže glas. „Živela kraljica Teodosija Irena Huzara.“

Nešto u meni se razleće na paramparčad, i sve što sam sklonila, svako sećanje koje sam potisnula, svaki trenutak koji sam pokušala da zaboravim – sve to juri ka meni i ovog puta ne mogu to da zaustavim.

Teodosija. To ime nisam čula deset godina.

Teodosija. Čujem svoju majku kako mi se obraća, miluje mi kosu i ljubi mi čelo.

Ti si jedina nada našem narodu, Teodosija.

Ampelio me je uvek zvao Tea, ma koliko ga moja dadilja Ptić korila zbog toga. Bila sam njegova princeza, govorila je, a Tea je ime za neku prljavu odrpanku. Ali on je nikada nije slušao. Možda i jesam bila njegova princeza, ali sam bila još nešto.

Trebalo je da me spase, a nije. Deset godina sam čekala da neko dođe po mene, a Ampelio je bio moje poslednje zrno nade.

„Možda će odgovoriti tebi, Princezo od Pepela“, kaže Kajzer.

Moje zaprepašćenje prigušio je zvuk mog imena, koje mi i dalje odjekuje u glavi. „Ne... ne bih se usudila pretpostaviti da imam toliku moć, vaše veličanstvo“, uspevam da kažem.

Pući usne u izrazu koji suviše dobro poznajem. Kajzer nije neko koga čovek sme da odbije.

„Zato sam ti i poštdeo život, zar ne? Da mi budeš spona i omogućiš komunikaciju s tvrdoglavim astrejskim ološem?“

Kajzer je bio milostiv što me je poštdeo, razmišljam, ali tada shvatam da me nije poštdeo iz milosti. Poštdeo mi je život da bi imao uticaj nad mojim narodom.

Moje misli postaju odvažnije, i premda znam da su opasne, ne mogu više da ih utišam. I prvi put to i ne želim.

Deset godina čekam da me neko spase, a jedino čime za tih deset godina mogu da se pohvalim jesu leđa puna ožiljaka i nebrojeni mrtvi pobunjenici.